

L a u l u
Kahden kulkukaupiaan
murhasta

L a u l u
Esteri Rantasen muistolle

Jälkipainos kielletään

Arvo H. Nurmen
Tampere - Kirjasto

Tampereen
kaupunginkirjasto

3612 AdW

Kustantanut

50:- Kirjamyönti
Tampere

E. Huhtinen

Hinta 2 mk.

Laulu kahden kulkukauppiaan murhan johdosta

(»Elon mainingit.«)

Laulun tahdon nyt kulkijain laulaa,
laulun niistä kun kulkea saa.
Leivän etsiä rännalta maailman,
päänsä pankoille kallistaa.

Saavat yöpyä vieraisiin suojiin,
silmäns' loukoissa ummistaa.
Saavat etsiä yösiä illoin,
kunnes oljille oikaista saa.

Tietä kulkevat tuulen ja myrskyn,
suvun helteet ja talviset jäät.
Kevään valkeat riutuvat päivät,
syksyn murheiset tummuvat säät.

Veräjillä he vierailta kulkee,
kotiin kaukaiseen aatokset vie.
Koti kellä on, ken sitä vailla,
hällä määrätön matkansa tie.

Monen uksen saa aukaista turhaan,
monet tanhuat taivaltaa.
Kunnes löytääpi ostajan oivan,
kaupan vaivalla hankitun saa.

Parempaakin se työ olla mahtoi,
»hyvä aika» kun kauppoja soi.
Kiertokauppiaan matkoilla silloin
hyvät ansiot markkoja toi.

Kotiliettä kai muistavat illoin,
viima viiltävä vastaan kun lyö.
Taival taittuu ja tähtöset syttyy,
valo väistyy kun koittaapi yö.

Tietään tallaavat mielessään toivoin
kotikontunsa taas nähdäkseen.
Olo oivempi ortensa alla,
kun taittuissa tien, taipaleen.

Kaksi sortunut viimeksi tielle,
kotikunnaitaan nähdä ei saa.
Pimeys hetkeksi jälkensä peittää,
jäivät kuoleman kunnaiden taa.

Päin kohtaloansa he kulki,
tuhon ennettä tunteneet ei.
Elon määränsä niin heidän päättyi,
tihutyö heidän henkensä vei.

Elon toimissa vastainen viima
rakein raskain lyö Kohtalon sää,
toisen sortaapi murhaaja hankeen,
toisen peittääpi syksyinen jää.

Mutta aikaa vuottavat toivoin,
lumimailla kuu taivaltaa.
Viima viiltääpi kulkijaa vastaan,
taival taittua tauotta saa.

Suven aikaa armasta toivoin
kesä vaalea lempensä suo
kiertolaiselle myös suvi varmaan
elinehtoja parhaita tuo.

Esteri Rantasen muistolle

Kulki tyttö karjatiellä
huoletonna huolistaan
aamuin illoin ilman alla
kera laulain lintusten.
Muistamatta että halla
syksyn tullen kaikkialla
kaataa kauniin kukkamaan
sortaa ruusut tarhoistaan.

Elon tietä nuoruus aikaa
kulki tyttö laulumaan
nuoren lailla riemumiellä
haaveitansa haaveillen.
Kunnes syksyn karjatiellä
pedon kohtas yksin siellä.
Syksyn tullen halla vaan
kaataa kauniin kukkamaan.

Aamuin illoin ilman alla
karjaa kaitsi kankahilla
verkallensa päivät vaan
kulki vanhaa latuaan
aamuin metsä helmaan sulki
laumoinensa lauloi kulki.
Pimeä on syksyn yö
kolkko korven murhatyö.

Kukka nuori taivaan tarhan
temmattu on varresta
sorrettu on vilja parhain
kypsymättä liian varhain
tuopi tuskat katsojalle
hallan käynti vainiolle.
Tuhon kylvää surun saa
kylmää huokuu harmaa maa.

Kulki lapsen karjatielle
konna raaka kunnoton
petomainen luonto, mielle
uhriksi sai paimenen
himomurhan hallan harmaan
riistäin hengen nuoren armaan
suohon sitten ruumiin vei
sääliä kun ollut ei.

Kuka raastoi nuoren hengen
tyttöraukan turmeli
taittoi taimen elon kalliin

kaiken hältä riisti vei?
Kysellään ken teki moisen
kuka riistää elon toisen
kuka kantaa tuomion
saattaa surman turmion.

Epäily tuo valon vilkkeen
näyttää luokse syyllisen
yksi tietää toden pilkkeen
toinen toisen muistaen.
Kysyen ken olla saattoi
surman iskun joka antoi
kuka tyttöraukan vaan
painoi suohon kuolemaan.

Muistellaan ken aikaa ennen
vuotta taapäin monta menneen
epäluuloin synkän kantoi
tiedon tuulen viestit antoi.
Luonto raaka täytyy olla
ken voi kieltää tuomiolla.
Omatunto salaa työn
toivoin tää jää huomaan yön.

Mutta myöskin virkavalta
tiedot kerää maailmalta
toden etsii loukostaan
valon lailla loistamaan.
Totuus usein vailla majaa

tuntematon taikka vajaa
todistukset tarvitaan
että miestä tuomitaan.

Kansan oikeustaju vielä
vireillä on myöskin siellä
kauhuntuö kun tuomitaan
syytettyä suomitaan.
Mutta surkea ois aika
kansan tuomio jos aina
oikeutta antaa saa
väkivaltaan vaipuu maa.

Usein viestit Karjalan
menon kertoo ankaran
murhatiedot sieltä tuo
ajankuvan eteen luo.
Muistamatta niitä vailla
unhoittumaan toisten lailla
tämä tapaus varmaankaan
ei saa mennä unholaan.

Ihmisyyskö unhoon painuu
joka hyvän määrä kaipuu
tärkein toive päällä maan
kansakuntaa nostamaan.
Rikos rangaistuksen saakoon
oikeus täysin tulkoon voittoon.
Rikos riistää riemun maan
saattaa kansan huokaamaan.

Siellä hän on minne vie
kaikkein elon matkan tie
miss' on tuonen rauhan maa
siellä kaikki rauhan saa.
Täällä pauhaa elon myrskyt
siellä taukoo maiset hyrskyt
pääsee turvaan tuonen maan
ihmislapsi kuoltuaan.

Paikallensa kaatui hänkin
työnsä ääreen pienemmänkin
elon nuoren antamaan
pyhimpänsä uhraamaan
kova kohtalo sai vallan
kärsi tuskat tuhon hallan.
Syksyn tullen halla vaan
karsii kauniin kukkamaan.

Arvo H. Nurmen
Tampere - Kirjasto